

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 72/11
02.11.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Н.Ј. и др., због кривичног дела изнуде у покушају из члана 180. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. и 22. Основног кривичног закона и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 765/11 од 19.10.2011. године, подигнутом против правноснажних пресуда Окружног суда у Београду К. 2365/05 од 20.06.2007. године и Апелационог суда у Београду Кж1 21/10 од 31.03.2010. године, у седници већа одржаној дана 02.11.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 765/11 од 19.10.2011. године, као основан, па се у односу на окривљене Н.Ј. и А.Ч., **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 21/10 од 31.03.2010. године и Окружног суда у Београду К. 2365/05 од 20.06.2007. године, тако што Врховни касациони суд, радњу кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 22. Основног кривичног закона, за коју су правноснажном пресудом оглашени кривим, правно оцењује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. став 1. Кривичног законика у вези члана 33. Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 72/09 од 03.09.2009. године), за које дело им применом члана 56. и 57. кривичног законика утврђује казне затвора од по једне године и десет месеци, па их, узимајући им као утврђене казне затвора у трајању од по десет месеци за кривично дело изнуде у покушају из члана 180. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и члана 19. и 20. Основног кривичног закона, за које дело су правноснажном пресудом оглашени кривим, на основу члана 60. Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на јединствене казне затвора и то: окр. Н.Ј. у трајању од две године и четири месеца, а окр. А.Ч. у трајању од две године и шест месеци, у које казне им се урачунава и време проведено у притвору од 07.11.2005. године до 26.05.2006. године, а окр. Н.Ј. и време проведено на издржавању казне затвора од 15.08.2011. године па надаље,

док у осталом непреиначеном делу, наведене пресуде Апелационог суда у Београду и Окружног суда у Београду остају неизмењене.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду К 2365/05 од 20.06.2007. године оглашени су кривим окр. Н.Ј., А.Ч. и В.С. као саизвршиоци због кривичног дела изнуде у покушају из члана 180. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 19. и 22. ОКЗ, а окр. Н.Ј. и А.Ч. и због кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ и осуђени и то: окр. Ј.Н. на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору од 07.11.2005. године до 26.05.2006. године, окр. А.Ч. на јединствену казну затвора у трајању од две године и осам месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2005. године до 26.05.2006. године и окр. С.В. на казну затвора у трајању од десет месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2005. године до 26.05.2006. године.

Истом пресудом на основу члана 193. и 196. ЗКП обавезани су окривљени да на име трошкова кривичног поступка плате и то по 1.440,00 динара на име трошкова спровођења окривљених, по 10.000,00 динара на име паушала, а окр. А.Ч. и 40.500,00 динара на име трошкова браниоца по службеној дужности све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

Апелациони суд у Београду, пресудом Кж1 21/10 од 31.03.2010. године одбио је као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљених, а пресуду Окружног суда у Београду К. 2365/05 од 20.06.2007. године, потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда, Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. 765/11 од 19.10.2011. године, због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. ЗКП у вези члана 5. став 2. КЗ са предлогом да се захтев уважи и донесе пресуда којом ће се преиначити пресуде Окружног суда у Београду К. 2365/05 од 20.06.2007. године и Апелационог суда у Београду Кж1 21/10 од 31.03.2010. године у погледу правне оцене дела у односу на окр. Н.Ј. и А.Ч. и окривљенима изрећи одговарајуће кривичне санкције.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев је основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 21/10 од 31.03.2010. године повређен закон на штету осуђених Н.Ј. и А.Ч. из члана 369. тачка 3. ЗКП у вези члана 5. став 2. КЗ у односу на кривично дело разбојништва из члана 168.

став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, јер је примењен закон који се не може применити.

Из списка предмета произилази да су првостепеном пресудом окр. Н.Ј. и А.Ч. оглашени кривим због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ извршеног дана 25.10.2005. године, за које је била прописана казна затвора од најмање три године.

Након изрицања првостепене пресуде дошло је до измене Кривичног законика које измене су ступиле на снагу 11.09.2009. године („Службени гласник РС“ број 72/09 од 03.09.2009. године) по којима је за кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. КЗ прописана казна затвора од две до десет година, а ставом 2 истог члана предвиђен је и квалификовани облик кривичног дела, ако је учињено од стране групе, за које је прописана казна затвора од три до 15 година.

Према опису радњи извршења изреке првостепене пресуде у извршењу кривичног дела разбојништва учествовала су два лица, окр. Н.Ј. и А.Ч. Апелациони суд је као другостепени суд, био дужан да приликом одлучивања о изјављеним жалбама, по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП примени одредбу члана 5. став 2. КЗ, то јест примени закон који је блажи за окривљене и да противправну радњу окривљених описану у изреци првостепене пресуде правно квалификује као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и у том правцу преиначи првостепену пресуду.

Међутим, другостепени суд је нашао „ да нису могле бити примењене одредбе Кривичног законика то јест члан 206. став 1. КЗ, обзиром да је у извршењу кривичног дела учествовало више лица (два лица) па би се њихове радње могле подвести под члан 206. став 3. КЗ, што не би било повољније по окривљене од већ примењеног закона“.

Наведени разлози другостепеног суда у образложењу пресуде (страна 4 образложења) су у супротности са изменама кривичног законика („Службени гласник РС“ број 72/09 од 03.09.2009. године), који у члану 206. КЗ више не предвиђа као квалификаторну околност учешће више лица (према правном схватању Кривичног одељења Врховног суда Србије од 31.05.1993. године, „више лица подразумева се најмање два лица“) у извршењу кривичног дела како је то било прописано одредбом члана 206. став 3. КЗ („Службени гласник РС“ број 85/05 и 88/05), већ у ставу 2 истог члана прописује квалификовани облик кривичног дела из става 1. уколико је оно учињено од стране групе, коју у смислу члана 112. став 22. КЗ чине „најмање три лица повезана ради трајног или повремених вршења кривичних дела“.

Непримењивањем блажег закона за учињено кривично дело Апелациони суд у Београду је при одлучивању о поднетим жалбама применио закон који се не може применити и тиме учинио повреду кривичног закона на штету окривљених Н.Ј. и А.Ч. из члана 369. тачка 3. ЗКП у вези члана 5. став 2. КЗ, а што се основано истиче у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Стога је Врховни касациони суд уважио као основан захтев за заштиту законитости и преиначио правноснажне пресуде у погледу правне оцене дела, тако што је наведену противправну радњу окривљених Н.Ј. и А.Ч. правно квалификовао као кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, налазећи да се у истој стичу сва законска обележја, како објективне тако и субјективне природе, тог кривичног дела.

Имајући у виду измењену правну квалификацију кривичног дела, Врховни касациони суд је одлучио и о кривичној санкцији, па је узимајући у обзир околности од значаја за одлуку о врсти и висини кривичне санкције, у смислу члана 54. КЗ, а које су утврђене правноснажном пресудом и нису предмет побијања захтевом за заштиту законитости, окр. Н.Ј. и А.Ч., утврдио за кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ казне затвора у трајању од по једне године и десет месеци и задржао као правилно утврђене казне затвора за кривично дело изнуде у покушају из члана 180. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 19. и 22. ОКЗ у трајању од по десет месеци, које су изречене првостепеном пресудом, па је применом члана 60. КЗ окр. Н.Ј. осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и четири месеца, а окр. А.Ч. на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци уз урачунавање временаведеног у притвору за оба окривљена од 07.11.2005. године до 26.05.2006. године, а окр. Н.Ј. и времеведено на издржавању казне затвора од 15.08.2011. године па надаље, налазећи да ће овако изреченим казнама бити остварена законом прописана сврха кажњавања (члан 4. став 2. КЗ).

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1., члана 32. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 од 22.12.2008. године) и одредаба члана 24. став 7., и члана 425. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа
судија
Бата Цветковић,с.р.